

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
טובת הנאה הואיל ואתא לידן, נימא בה מילתא:	אביי:	○										
טובת הנאה לאשה היא, דאי ס"ד לבעל הוא, לימרו לה עדים: מאי אפסדינך? אי הוה מזבנת לה לטובת הנאה, בעל הוה שקיל מינך	[אביי]	■										◇
משום דאיכא רווח ביתא.	רב שלמן:	ז										◇
הלכתא: טובת הנאה לאשה, ואין הבעל אוכל פירות מאי טעמא? פירא תקינו ליה רבנן, פירא דפירא לא תקינו ליה רבנן.	רבא:	■										◇
תנינא לתקנת אושא:	כי אתא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע מבי רב:											ז ◇
העבד והאשה פגיעתן רעה, החובל בהן - חייב, והם שחבלו באחרים - פטורין	[תנינא]										■	ז ◇
ואי ס"ד ליתא לתקנת אושא, תזבין נכסי מלוג ותתן ליה												ז
ולטעמיד, נהי נמי דאיתיה לתקנת אושא ולא מצי מזבנה לגמרי, תזבין לנכסי מלוג בטובת הנאה ותתן ליה אלא דלית לה, ה"נ דלית לה.												!
ותזבין כתובתה בטובת הנאה ותתן ליה												ז
הא מני? רבי מאיר היא												!
אסור לו לאדם שישאה את אשתו אפילו שעה אחת בלא כתובה.	דאמר: [רבי מאיר]											■ !
וטעמא מאי? כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, הכא לא מגרש לה, דאי מגרש לה, אתו הנך דזבני גבו לה לכתובתה מיניה												ז
אלא, טובת הנאה מילי נינהו, ומילי לא משתעבדי.												!
אלמה לא? מילי דמזדבני בדינרי נינהו												ז
אלא משום דשמואל												!
המוכר שטר חוב לחבירו וחזר - ומחלו - מחול, ואפיל יורש מחול.	דאמר שמואל:											■ !
זבוני זבין ותתן ליה, ואי מחלה ליה לגבי בעל תמחלה	אמר:											ז
כל לגבי בעל ודאי מחלה ליה, ואפסדיניה להווא זבינא בידים לא אפסדינהו	אמר:											!
וכי תימא, זבינא ניהליה להווא דחבלה ביה בטובת הנאה, דאי מחלה לגבי בעל לא קא מפסיד, דהשתא נמי לא מידי קא יהבה ליה												ז
סוף סוף כל לגבי בעל ודאי מחלה, ואטרוחי בי דינא בכדי לא מטרחינן.												!
וכן היא שחבלה בבעלה לא הפסידה כתובתה	אלא הא דתניא:											■ ז
אמאי? תזבניה ניהליה לכתובתה לבעלה בטובת הנאה בהא חבלה, דאי מחלה לגבי בעל ליכא פסידא												ז
הא ודאי ר"מ היא												!
אסור לאדם שישאה את אשתו אפילו שעה אחת בלא כתובה.	דאמר: [רבי מאיר]											■ !
וטעמא מאי? כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, הכא מגרש לה וגבי ליה בחבליה מינה.												ז
אי הכי, השתא נמי מגרש לה וגבי ליה בחבליה מינה												ז
כגון דנפיש כתובתה, דמשום הווא פורתא לא מפסיד טובא.												!
ואי דנפישא כתובתה מכתובה דאורייתא, נוקמא אכתובה דאורייתא, ואידך תזבנה ניהליה בחבליה												ז
כגון דלא נפישא כתובתה מכתובה דאורייתא, דהוי חבליה ארבעה זוזי, דמשום ארבעה זוזי לא מפסיד עשרים וחמשה.												!
כשם שלא תמכור והיא תחתיו, כך לא תפסיד והיא תחתיו	אלא הא דתניא:											■ ז

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והא זימנין משכח לה דמפסדא, והיכי דמי? כגון דנפישא כתובתה דאורייתא												פס:
סיפא אתאן לכתובת בנין דכרין	רבא:											פס:
כשם שהמוכרת כתובתה לאחרים לא הפסידה כתובת בנין דכרין, מאי טעמא? זווי הוא דאנסוה, כך מוכרת כתובתה לבעלה לא הפסידה כתובת בנין דכרין, מ"ט? זווי הוא דאנסוה.	והכי קתני:											פס:
לימא, תקנת אושא תנאי היא												פס:
עבדי מלוג יוצאין בשן ועין לאשה, אבל לא לאיש	דתני חדא:											פס:
לא לאיש ולא לאשה	ותניא אידך:											פס:
סברוה, דכולי עלמא - קנין פירות לאו קנין הגוף דמי, מאי לאו בהא קא מיפלגי:												פס:
דמאן דאמר לאשה - לית ליה תקנת אושא												פס:
ומ"ד לא לאיש ולא לאשה - אית ליה תקנת אושא												פס:
לא, דכולי עלמא אית להו תקנת אושא, אלא כאן קודם תקנה, כאן לאחר תקנה.												פס:
ואי בעית אימא: אידי ואידי לאחר תקנה, ואית להו תקנת אושא												פס:
אלא למאן דאמר לאשה ולא לאיש מאי טעמא?												פס:
כדרבא												פס:
הקדוש, חמץ, ושחרור - מפקיעין מידי שיעבוד.	דאמר רבא:											פס:
לימא, דרבא תנאי היא												פס:
לא, דכולי עלמא אית להו דרבא, והכא אלמוה רבנן לשיעבודא דבעל.												פס:
ואיבעית אימא: דכולי עלמא לית להו להני תנאי תקנת אושא, והכא בקנין פירות קנין הגוף דמי קמיפלגי, ובפלוגתא דהני תנאי:												פס:
המוכר עבדו לאחר, וספק עמו על מנת שישמשנו שלשים יום, ר"מ אומר: ראשון ישנו בדין יום או יומים, מפני שהוא תחתיו, קסבר: קנין פירות קנין הגוף דמי	דתניא: [רבי מאיר]											פס:
שני ישנו בדין יום או יומים, מפני שהוא כספו, קסבר: קנין פירות לאו קנין הגוף דמי	רבי יהודה:											פס:
שניהם ישנו בדין יום או יומים, זה מפני שהוא תחתיו, וזה מפני שהוא כספו, מספקא ליה: קנין פירות אי קנין הגוף דמי אי לאו קנין הגוף דמי, וספק נפשות להקל	רבי יוסי:											פס:
שניהם אינן בדין יום או יומים, זה לפי שאינו תחתיו, וזה לפי שאינו כספו.	רבי אליעזר:											פס:
מ"ט דרבי אליעזר? אמר קרא: (שמות כ"א) כי כספו הוא, כספו המיוחד לו.	רבא:											פס:
כמאן אזלא הא דאמר אמיר:												פס:
איש ואשה שמכרו בנכסי מלוג - לא עשו ולא כלום	[אמיר]											פס:
כמאן? כרבי אליעזר.												פס:
מאן תנא להא דת"ר:												פס:
מי שחציו עבד וחציו בן חורין, וכן עבד של שני שותפין - אין יוצאין בראשי אברים שאינן חזירין?	[ת"ק]											פס:
ר' אליעזר היא, מי לא אמר ר' אליעזר: כספו המיוחד לו? הכא נמי עבדו המיוחד לו.	רב מרדכי לרב אשי, הכי אמרי משמיה דרבא:											פס:
התוקע לחבירו - נותן לו סלע	[ת"ק]											פס:
מנה.	רבי יהודה משום ר' יוסי הגלילי:											פס:
סטריו - נותן לו מאתים זוז												פס:
לאחר ידו - נותן לו ארבע מאות זוז.												פס:

<p>מזמרה-key:</p> <p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
צ"מ באזנו, תלש בשעריו, רקק והגיע בו רוקו, העביר טליתו ממנו, פרע ראש האשה בשוק - נותן לו ארבע מאות זוז												■	צ
זה הכלל: הכל לפי כבודו.	[ת"ק]											◆	צ
אפי' עניים שבש"מ רואין אותם כאילו הם בני חורין שירדו מנכסיהם, שהם בני אברהם יצחק ויעקב.	רבי עקיבא:											◆	צ
ומעשה באחד שפרע ראש האשה בשוק, באת לפני רבי עקיבא, והייבו ליתן לה ארבע מאות זוז. אמר לו: רבי, תן לי זמן, ונתן לו זמן. שמרה עומדת על פתח חצרה, ושבר את הכד בפניה ובו כאיסר שמן, גילתה את ראשה והיתה מטפחת ומנחת ידה על ראשה, העמיד עליה עדים ובא לפני רבי עקיבא. א"ל: לזו אני נותן ד' מאות זוז?												○	צ
לא אמרת כלום. החובל בעצמו אף על פי שאינו רשאי - פטור, אחרים שחבלו בו - חייבים, ובקוצץ נטיעותיו אף על פי שאינו רשאי - פטור, אחרים - חייבין.	א"ל: [רבי עקיבא]											■	צ
מנה צורי תנן או מנה מדינה תנן?	איבעיא להו:											^	צ
דההוא גברא דתקע ליה לחבריה, אתא לקמיה דר' יהודה נשיאה	תא שמע:											○	צ
הא אנא הא ר' יוסי הגלילי, הב ליה מנה צורי	אמר ליה: [רבי יהודה נשיאה]											■	צ
ש"מ: מנה צורי תנן, ש"מ.												!	צ
מאי הא אנא הא רבי יוסי הגלילי?												^	צ
אילימא ה"ק ליה: הא אנא דחזיתך, והא ר' יוסי הגלילי דאמר מנה צורי, זיל הב ליה מנה צורי												!	צ
למימרא, דעד נעשה דיין?												ז	צ
סנהדרין שראו אחד שהרג את הנפש - מקצתן נעשו עדים ומקצתן נעשו דיין, דברי רבי טרפון	והתניא: [רבי טרפון]											◆	צ
כולם עדים הם, ואין עד נעשה דיין	רבי עקיבא:											◆	צ
עד כאן לא קאמר ר' טרפון - אלא דמקצתן נעשו עדים ומקצתן נעשו דיין, אבל עד נעשה דיין לא קאמר												ז	צ
כי תניא ההיא - כגון שראו בלילה, דלא למעבד דינא נינהו.												!	צ
ואיבעית אימא, הכי קאמר ליה: הא אנא דסבירא לי כרבי יוסי הגלילי, דאמר מנה צורי, והא סהדי דמסהדי בך, זיל הב ליה מנה צורי.												!	צ
וסבר רבי עקיבא דאין עד נעשה דיין?												ז	צ
(שמות כ"א) והכה איש את רעהו באבן או באגרוף - שמעון התימני אומר: מה אגרוף מיוחד שמסור לעדה ולעדים, אף כל שמסור לעדה ולעדים, פרט לשיצתה מתחת יד העדים	והתניא: [שמעון התימני]											ז	צ
וכי בפני ב"ד הכהו, שיודעין כמה הכהו ועל מה הכהו, אם על שוקו או ציפר נפשו? ועוד, הרי שדחף את חבריו מראש הגג או מראש הבירה ומת, בית דין הולכין אצל בירה או בירה הולכת אצל בית דין? ועוד, אם נפלה חוזר ובונה? אלא, מה אגרוף מיוחד שהוא מסור לעדים, אף כל שהוא מסור לעדים, פרט לכשיצתה אבן מתחת ידו של מכה - פטור	אמר לו ר"ע:											■	צ
וכי בפני ב"ד הכהו, שיודעין כמה הכהו?	קתני מיהת, אמר לו רבי עקיבא:											ז	צ
הא הכהו בפניהם - עד נעשה דיין												ז	צ
לדבריו דרבי שמעון התימני קאמר, וליה לא סבירא ליה.												!	צ
שור תם שהמית והזיק - דנין אותו דיני נפשות ואין דנין אותו דיני ממונות	תנו רבנן:											■	צ
מועד שהמית והזיק - דנין אותו דיני ממונות וחוזרין ודנין אותו דיני נפשות, קדמו ודנהו דיני נפשות - אין חוזרין ודנין אותו דיני ממונות.												■	צ
וכי קדמו ודנהו דיני נפשות מאי הוי? ליהדר ולידייניה נמי ממונות												ז	צ
הא מני? ר"ש התימני היא	רבא: אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי:											!	צ
מה אגרוף מיוחד שמסור לעדה ולעדים	דאמר: [ר"ש התימני]											■	צ

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל	Talmud Navigator												
	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
אלמא בעינן אומדנא דבי דינא, והא כיון דגמר דינא לקטלא, לא משהינן ליה לאומדנא דבי דינא ולא מענינן לדיניה													צא.
אפילו תימא רבי עקיבא, הכא במאי עסקינן - כגון שברח.	ואמינא להו אנא: [רבא]												צא.
אי ברח, כי לא נדוהו דיני נפשות, היכי דיינינא ליה דיני ממונות בלא בעלים?													צא.
דקביל סהדי וברח.													צא.
סוף סוף מהיכא משתלם?													צא.
מרידיא.													צא.
אי הכי, תם נדייניה דיני ממונות ברישא ונשתלם מרידיא, והדר נדייניה דיני נפשות													צא.
זאת אומרת: רידייא - עלייה דמרה הוא.	רב מרי בריה דרב כהנא:												צא.
יש אומד לנזקין, או אין אומד לנזקין? מי אמרינן: לקטלא הוא דאמדינן, בהכי נפקא נשמה בהכי לא נפקא נשמה, אבל לנזקין כל דהו, או דלמא לא שנא?	איבעיא להו:												צא.
מה בור שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים, אף כל שיש בו כדי להמית - עשרה טפחים, היו פחותין מעשרה טפחים ונפל לתוכו שור או חמור ומת - פטור, הוזק בו - חייב	ת"ש:												צא.
מאי לאו ממטה למעלה קא חשיב, והכי קאמר: מטפח ועד עשרה - מיתה ליכא, נזקין איכא, אלמא לנזקין כל דהו, שמע מינה: אין אומדין לנזקין.													צא.
לא, ממעלה למטה קא חשיב, והכי קאמר: עשרה - מיתה איכא, פחות מעשרה פורתא - נזקין איתא, מיתה ליכא, ולעולם אימא לך: יש אומד לנזקין, וכל מידי ומידי כי היכי דמיתוקה ביה בעינן.													צא.
הכהו על עינו וסימא, על אזנו וחירשו - עבד יוצא בהן לחירות, כנגד עינו ואינו רואה, כנגד אזנו ואינו שומע - אין עבד יוצא בהן לחירות	תא שמע:												צא.
מאי טעמא? לאו משום דבעינן אומדנא, ושמע מינה: יש אומדנא לנזקין.													צא.
לא, משום דאמרינן: הוא דאבעית נפשיה													צא.
המבעית את חבירו - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים, כיצד? תקע באזנו וחירשו - פטור, אחזו ותקע באזנו וחירשו - חייב.	כדתניא:												צא.
חמשה דברים אומדין אותו ונותנין לו מיד, ריפוי ושבת - עד שיתרפא, אמדוהו והיה מתנונה והולך - אין נותנין לו אלא כמו שאמדוהו, אמדוהו והבריא - נותנין לו כל מה שאמדוהו	תא שמע:												צא.
ש"מ: יש אומד לנזקין.													צא.
למימד גברא כמה ליקצר מיהא מכה, כמה לא מקצר - לא קא מבעי לן דודאי אמדינן, כי קא מבעיא לן - למימד חפצא אי עביד האי נזקא או לא, מאי?													צא.
מה אגרוף מיוחד שמסור לעדה ולעדים, אף כל מיוחד שמסור לעדה ולעדים	ת"ש, שמעון התימני:												צא.
שמע מינה: יש אומד לנזקין, שמע מינה.													צא.
אמדוהו והבריא - נותנין לו כל מה שאמדוהו.	אמר מר:												צא.
מסייע ליה לרבא													צא.
האי מאן דאמדוהו לכולי יומא, ואיתפח לפלגא דיומא וקא עביד עבידתא - יהבינן ליה דכולי יומא, מן שמיא הוא דרחמי עליה.	דאמר רבא:												צא.
רקק והגיע בו הרוק, והעביר כו'.													צא.
לא שנו אלא בו, אבל בבגדו - לא.	רב פפא:												צא.
ונהוי כי בייש בדברים													צא.
זאת אומרת: ביישו בדברים פטור מכלום.	אמרי במערבא משמיה דרבי יוסי בר אבין:												צא.
הכל לפי כבודו [וכו'].													צא.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מזרז-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
תנא קמא לקולא קאמר, או לחומרא קאמר? לקולא קאמר, דאיכא עני דלא בעי למשקל כולי האי, או דלמא לחומרא קאמר, דאיכא עשיר דבעי למיתב ליה טפי?	איבעיא להו:										^		צא
אפילו עניים שבישראל רואין אותן כאילו הן בני חורין שירדו מנכסיהם, שהם בני אברהם יצחק ויעקב	תא שמע, מדקאמר ר' עקיבא:										!	◇	צא
שמע מינה: תנא קמא לקולא קאמר, ש"מ.											!	◇	צא
ומעשה באחד שפרע ראש האשה וכו'.												○	צא <
ומי יהיבין זמן?											ז		צא
אין נותנין זמן לחבלות	והאמר רבי חנינא:										!	◇	צא
כי לא יהיבין ליה זמן - לחבלה דחסריה ממונא, אבל לבושת דלא חסריה ממונא - יהיבין.											!	◇	צא
שמרה עומדת על פתח חצירה וכו'.												■	צא <
צללת במים אדירים והעלית חרס בידך, אדם רשאי לחבל בעצמו	והתניא, אמר לו ר' עקיבא:										ז		צא
לא קשיא: כאן בחבלה, כאן בבושת.	רבא:										!		צא
והא מתניתין בבושת הוא											ז		צא
החובל בעצמו אע"פ שאינו רשאי - פטור	וקתני:										!	◇	צא:
הכי קאמר ליה: לא מבעיא בושת, דאדם רשאי לבייש את עצמו, אלא אפ"ל חבלה, דאין אדם רשאי לחבל בעצמו, אחרים שחבלו בו - חייבין.											!	◇	צא
ואין אדם רשאי לחבל בעצמו?											ז		צא
יכול נשבע להרע בעצמו ולא הרע יהא פטור? ת"ל: (ויקרא ה') להרע או להטיב, מה הטבה רשות, אף הרעה רשות, אביא נשבע להרע בעצמו ולא הרע	והתניא:										!	◇	צא
באשב בתענית.	שמואל:										!	◇	צא
דכוותה גבי הרעת אחרים להשיבם בתענית, אחרים מי מתיב להו בתעניתא?											ז		צא
אין דמהדק להו באנדרונא.											!		צא
איזהו הרעת אחרים? אכה פלוני ואפצע את מוחן	והתניא:										!		צא
אלא תנאי היא, דאיכא למ"ד: אין אדם רשאי לחבל בעצמו, ואיכא מ"ד: אדם רשאי לחבל בעצמו.											!	◇	צא
מאן תנא דשמעת ליה דאמר: אין אדם רשאי לחבל בעצמו?											^		צא
אילימא האי תנא הוא											!		צא
(בראשית ט') ואך את דמכם לנפשותיכם אדרש - ר' אלעזר אומר: מיד נפשותיכם אדרש את דמכם	דתניא:										!	◇	צא
ודלמא קטלא שאני											ז		צא
אלא האי תנא הוא											!		צא
מקרעין על המת ולא מדרכי האמורי, אמר רבי אלעזר: שמעתי, שהמקרה על המת יותר מדאי - לוקה משום בל תשחית	דתניא: [רבי אלעזר]										!	◇	צא
וכ"ש גופו											!		צא
ודלמא בגדים שאני, דפסידא דלא הדר הוא											ז		צא
כי הא דרבי יוחנן קרי למאני מכבדותא	[רבי יוחנן]										○	◇	צא
ורב חסדא כד הוה מסגי ביני היזמי והגא, מדלי להו למאניה, אמר: זה מעלה ארוכה, וזה אינו מעלה ארוכה	[רב חסדא]										○	◇	צא
אלא האי תנא הוא											!		צא

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מזרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מה ת"ל: (במדבר ו') וכפר עליו מאשר חטא על הנפש? וכי באיזה נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין, והלא דברים ק"ו: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה.	דתניא: אמר ר"א הקפרי ברבי:												צא: ◇
הקוצץ נטיעותיו [וכו'].													צא: <
שורי הרגת נטיעותי קצצת, אתה אמרת לי להורגו אתה אמרת לי לקוצצו - פטור.	תני רבה בר בר חנה קמיה דרב:												צא: ◇
א"כ, לא שבקת חיי לברייתא כל כמיניה?	א"ל: [רב]												צא: ?
איסמיה?	א"ל: [רבה בר בר חנה]												צא: ^
לא, תתרגם מתניתך: בשור העומד להריגה, ובאילן העומד לקציצה.	א"ל: [רב]												צא: ◇ !
אי הכי, מאי קא טעין ליה?													צא: ?
דא"ל: אנה בעינא למיעבד הא מצוה													צא: ◇ !
(ויקרא י"ז) ושפך - וכסה - מי ששפך יכסה, ומעשה באחד ששחט וקדם חבירו וכסה, וחייבו ר"ג ליתן לו עשרה זהובים.	דתניא:												צא: !
דיקלא דטען קבא - אסור למקציצה.	רב:												צא: ◇
כמה יהא בזית ולא יקצצו? רובע	מיתבי:												צא: ? ◇
שאני זיתים, דחשיבי.													צא: ! ◇
לא שכיב שיבחת ברי, אלא דקץ תאינתא בלא זמנה.	רבי חנינא:												צא: ○
ואם היה מעולה בדמים - מותר.	רבינא:												צא: ◇
(דברים כ') רק עץ אשר תדע - זה אילן מאכל, כי לא עץ מאכל הוא - זה אילן סרק.	תניא נמי הכי:												צא: ◇
וכי מאחר שסופו לרבות כל דבר, מה ת"ל כי לא עץ מאכל?													צא: ?
להקדים סרק למאכל													צא: !
יכול אפילו מעולה בדמים?													צב: ? ◇
ת"ל: רק.													צב: ! ◇
שמואל אייתי ליה אריסיה תמרי, אכיל, טעים בהו טעמא דחמרא.													צב: ○ ◇
א"ל: מאי האי?	[שמואל]												צב: ○
א"ל: ביני גופני קיימי.													צב: ○
מכחשי דחמרא כולי האי? למחר אייתי לי מקוריהו.	אמר: [שמואל]												צב: ◇
רב הסדא הוא תאלי בי גופני, אמר ליה לאריסיה: עקרינהו, גופני קני דקלי, דקלי לא קני גופני.	[רב הסדא]												צב: ◇
אע"פ שהוא נותן לו, אין נמחל לו עד שיבקש ממנו, שנאמר: (בראשית כ') ועתה השב אשת וגו'. ומנין שאם לא מחל לו שהוא אכזרי? שנאמר: (בראשית כ') ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים את אבימלך וגו'.													צב: ◇
האומר סמא את עיני, קטע את ידי, שבר את רגלי - חייב, ע"מ לפטור - חייב.													צב: ◇
קרע את כסותי, שבר את כדי - חייב, ע"מ לפטור - פטור.													צב: ◇
עשה כן לאיש פלוני על מנת לפטור - חייב, בין בגופו בין בממונו.													צב: ◇
כל אלו שאמרו - דמי בושתו, אבל צערו - אפי' הביא כל אילי נביות שבעולם, אין נמחל לו עד שיבקש ממנו, שנאמר: (בראשית כ') השב אשת האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך.	ת"ר:												צב: ◇
דאשת נביא בעי אהדורי, אשת אחר לא בעי אהדורי?													צב: ? ◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
השב אשת האישי מכל מקום, ודקא אמרת: (בראשית כ') הגוי גם צדיק תהרוג, הלא הוא אמר לי אחותי היא והיא גם היא אמרה אחי הוא נביא הוא, וכבר לימד אכסנאי שבא לעיר, על עסקי אכילה ושתייה שואלין אותו, או על עסקי אשתו שואלין אותו, אשתך היא? אחותך היא? מכאן לבן נח שנהרג, שהיה לו ללמוד ולא למד.	רבי שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן:											◇	צב.
(בראשית כ') כי עצר עצר ה' - אמר ר' אלעזר: שתי עצירות הללו למה? אחת באיש - שכבת זרע, שתיים באשה - שכבת זרע ולידה.	[רבי אלעזר]											■	צב.
שתיים באיש - שכבת זרע וקטנים, שלשה באשה - שכבת זרע וקטנים ולידה.	במתניתא תנא:											■	צב.
שלש באיש - שכבת זרע וקטנים ופי טבעת, ארבעה באשה - שכבת זרע ולידה, וקטנים ופי טבעת.	רבינא:											■	צב.
(בראשית כ') בעד כל רחם - אמרי דבי ר' ינאי: אפילו תרנגולת של בית אבימלך לא הטילה ביצתה.	[דבי רבי ינאי]											■	צב.
מנא הא מילתא דאמור רבנן: כל המבקש רחמים על חבריו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה?	רבא לרבה בר מרי:											^	צב.
דכתיב: (איוב מ"ב) וה' שב את שבות איוב בהתפללו בעד רעהו.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	צב.
את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (בראשית כ') ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים את אבימלך ואת אשתו ואמהותיו [וגו'], וכתיב: (בראשית כ"א) וה' פקד את שרה כאשר אמר וגו', כאשר אמר אברהם אל אבימלך.	אמר ליה: [רבא]											!	צב.
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: בהדי הוצא לקי כרבא?	רבא לרבה בר מרי:											^	צב.
דכתיב: (ירמיהו ב') למה תריבו אלי כלכם פשעתם בי נאם ה'.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	צב.
את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (שמות ט"ז) עד אנה מאנתם לשמור מצותי ותורותי.	אמר ליה: [רבא]											!	צב.
כתיב: (בראשית מ"ז) ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים, מאן נינהו חמשה?	רבא לרבה בר מרי:											^	צב.
אותן שהוכפלו בשמות.	א"ל: [רבה בר מרי] הכי א"ר יוחנן:											!	צב.
יהודה נמי איכפולי מיכפל	[רבא]											⚡	צב.
למילתיה הוא דאיכפל	א"ל: [רבה בר מרי]											!	צב.
מאי דכתיב: (דברים ל"ג) יחי ראובן ואל ימות ויהי מתיו מספר, וזאת ליהודה? כל אותן ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר היו עצמותיו של יהודה מגולגלין בארון, עד שבא משה ובקש רחמים, אמר לפניו: רבוננו של עולם, מי גרם לראובן שיודה? יהודה, מיד שמע ה' קול יהודה על איברייה לשפא לא הוה קא מסקי למתיבתא דרקינא, (דברים ל"ג) ואל עמו תביאנו לא הוה ידע מאי קאמרי רבנן ולמשקל ומיטרה בהדי רבנן, (דברים ל"ג) ידיו רב לו לא הוה סליק ליה שמעתתא אליבא דהלכתא, (דברים ל"ג) ועזר מצריו תהיה.	דאמר ר' שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											!	צב.
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: בתר עניא אזלא עניותא?	רבא לרבה בר מרי:											^	צב.
עשירים מביאין בכורים בקלות של זהב ושל כסף, ועניים - בסלי נצרים של ערבה קלופה, הסלים והבכורים נותנים לכהנים.	א"ל: [רבה בר מרי] דתנן:											!	צב.
את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (ויקרא י"ג) וטמא טמא יקרא.	אמר ליה: [רבא]											!	צב.
מנא הא מילתא דאמור רבנן: השכם ואכול בקיץ מפני החמה, ובחורף מפני הצניח, ואמרי אינשי: שיתין רהוטי רהוט ולא מטו לגברא דמצפרא כרך?	רבא לרבה בר מרי:											^	צב:
דכתיב: (ישעיהו מ"ט) לא ירעבו ולא יצמאו ולא יכם שרב ושמש.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	צב:
את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (שמות כ"ג) ועבדתם את ה' אלהיכם - זו קרית שמע ותפלה, וברך [את] לחמך ואת מימך - זו פת במלה וקיתון של מים, מכאן ואילך והסירותי מחלה מקרבך	אמר ליה: [רבא]											!	צב:
מחלה - זו מרה, ולמה נקרא שמה מחלה? ששמונים ושלושה חלאין יש בה, מחלה בנימטריא הכי הוה, וכולן פת במלה שחרית וקיתון של מים מבטלן.	ותניא:											!	צב:
מנא הא מילתא דאמור רבנן: חברך קרייך חמרא, אוכפא לגביך מוש?	רבא לרבה בר מרי:											^	צב:
דכתיב: (בראשית ט"ז) ויאמר הגר שפחת שרי אי מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי בורחת.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	צב:
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: מילתא גנאה דאית ביד קדים אמרה?	רבא לרבה בר מרי:											^	צב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מזרז-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דכתיב: (בראשית כ"ד) ויאמר עבד אברהם אנכי.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: שפיל ואזיל בר אווזא ועיניה מטייפיל?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
דכתיב: (שמואל א' כ"ה) והטיב ה' לאדני וזכרת את אמתך.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: שיתין תכלי מטייה לככא דקל חבריה שמע ולא אכל?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
דכתיב: (מלכים א' א') ולי אני עבדך ולצדוק הכהן ולבניהו בן יהוידע ולשלמה עבדך לא קרא.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
את אמרת מהתם, ואנא אמינא מהכא: (בראשית כ"ד) ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה וינחם יצחק אחרי אמו, וכתוב בתריה: (בראשית כ"ה) ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה.	אמר ליה: [רבא]											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: חמרא למריה טיבותא לשקיה?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
דכתיב: (במדבר כ"ז) וסמכת את ירך עליו למען ישמעון ויראון כל עדת בני ישראל, וכתוב: (דברים ל"ד) ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו וישמענו אליו כל בני ישראל וגו'.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: כלבא בכפניה גללי מבלע?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
דכתיב: (משלי כ"ז) נפש שבעה תבוס נופת ונפש רעבה כל מר מתוק.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: מטייל ואזיל דיקלא בישא גבי קינא דשרכי?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
דבר זה כתוב בתורה, שנוי בנביאים, ומשולש בכתובים, ותנן במתניתין, ותנינא בברייתא.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
כתוב בתורה, דכתיב: (בראשית כ"ח) וילך עשו אל ישמעאל												!	◇
שנוי בנביאים, דכתיב: (שופטים י"א) ויתלקטו אל יפתח אנשים רקים ויהיו עמו												!	◇
ומשולש בכתובים, דכתיב: (בן סירא י"ג) כל עוף למינו ישכון ובני אדם לדומה לו												!	◇
כל המחובר לטמא - טמא, כל המחובר לטהור - טהור	תנן במתני':											!	◇
לא להנם הלך זרויר אצל עורב אלא מפני שהוא מינו.	ותנינא בברייתא, רבי אליעזר:											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: קרית חברך ולא ענך, רמי גודא רבה שדי ביה?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
(יחזקאל כ"ד) יען טהרתיך ולא טהרת מטומאתך לא טהרתי עוד.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: בירא דשתי מנייה לא תשדי ביה קלא?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
דכתיב: (דברים כ"ג) לא תתעב אדומי כי אחיך הוא ולא תתעב מצרי כי גר היית בארצו.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: אי דלית דורא דלינא, ואי לא לא דלינא?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
דכתיב: (שופטים ד') ויאמר אליה ברק אם תלכי עמי והלכתי ואם לא תלכי עמי לא אלך.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: כד הוין זוטרי לגברי, השתא דקשישנא לדרדקי?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
מעיקרא כתיב: (שמות י"ג) וה' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם, ולבסוף כתיב: (שמות כ"ג) הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
מנא הא מילתא דאמרי אינשי: בתר מרי ניכסי ציבי משך?	רבא לרבה בר מרי:											^	◇
דכתיב: (בראשית י"ג) וגם ללוט ההולך את אברם היה צאן ובקר ואהלים.	א"ל: [רבה בר מרי]											!	◇
המוסר דין על חבירו - הוא נענש תחילה, שנאמר: (בראשית ט"ז) ותאמר שרי אל אברם חמסי עליך, וכתוב: (בראשית כ"ג) ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה	רב חנן:											■	◇
והני מילי, דאית ליה דינא בארעא.												■	
אוי לו לצועק יותר מן הנצעק.	רבי יצחק:											■	◇
אחד הצועק ואחד הנצעק במשמע, אלא שממהרין לצועק יותר מן הנצעק.	תניא נמי הכי:											■	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-החובל		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
לעולם אל תהי קללת הדיוש קלה בעיניך, שהרי אבימלך קלל את שרה ונתקיים בזרעה, שנאמר: (בראשית כ') הנה הוא לך כסות עינים, אמר לה: הואיל וכסית ממני ולא גילית שהוא אישך וגרמת אלי הצער הזה, יהי רצון שיהו לך בני כסויי עינים ונתקיים בזרעה, דכתיב: (בראשית כ"ו) ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות.	ואמר רבי יצחק:													צג
לעולם יהא אדם מן הנרדפין ולא מן הרודפין, שאין לך נרדף בעופות יותר מתורים ובני יונה, והכשירן הכתוב לגבי מזבח.	רבי אבהו:													צג
האומר סמא את עיני כו'.														צג <
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?	רב אסי בר חמא לרבא:													צג
רישא, לפי שאין אדם מוחל על צערו.	אמר ליה: [רבא]													צג
הכני, פצעני, על מנת לפטור - פטוך	והתניא:													צג
אישתיק.														צג
מידי שמיע לך בהא?	אמר: [רבא]													צג
משום פגם משפחה.	א"ל: [רב אסי בר חמא] הכי אמר רב ששת:													צג
משום פגם משפחה	איתמר, ר' אושעיא:													צג
משום שאין אדם מוחל על ראשי אברים שלו	רבא:													צג
יש הן שהוא כלאו, ויש לאו שהוא כהן.	רבי יוחנן:													צג
הכני, פצעני, על מנת לפטור? ואמר לו הן? הרי יש הן שהוא כלאו. קרע את כסותי, על מנת לפטור? ואמר לו לאו? הרי לאו שהוא כהן.	תניא נמי הכי:													צג
שבר את כדי, קרע את כסותי - חייב.														צג <
(שמות כ"ב) לשמור - ולא לאבד, לשמור - ולא לקרוע, לשמור - ולא לחלק לעניים	ורמינהו:													צג
לא קשיא: הא דאתי לידיה, הא דלא אתי לידיה.	רב הונא:													צג
לשמור, דאתי לידיה משמע	אמר ליה רבה:													צג
הא והא דאתא לידיה, ולא קשיא: הא דאתא לידיה בתורת שמירה, הא דאתא לידיה בתורת קריעה.	אלא אמר רבה:													צג
ההוא ארנקא דצדקה דאתי לפומבדיתא, אפקדה רב יוסף גבי ההוא גברא, פשע בה, אתו גנבי גנבוה														צג
חייביה רב יוסף.	[רב יוסף]													צג
לשמור - ולא לחלק לעניים	א"ל אביי, והתניא:													צג
עניי דפומבדיתא מיקץ קיץ להו, ולשמור הוא.	אמר ליה: [רב יוסף]													צג
הדרן עלך החובל.														

statement-מימרא- statement
 challenge-קושיא- challenge
 question-שאלה- question
 answer-תירוץ- answer
 proof-ראיה- proof

disputants-חולקים- disputants
 central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment
 story-מעשה- story

מקרא-key:

בבא קמא-הגזול עצים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הגזול עצים ועשאן כלים, צמר ועשאן בגדים - משלם כשעת הגזלה.												■
גזל פרה מעוברת וילדה, רחל טעונה וגזזה - משלם דמי פרה העומדת לילד, ודמי רחל העומדת ליגזז.												■
גזל פרה ונתעברה אצלו וילדה, רחל ונטענה אצלו וגזזה - משלם כשעת הגזלה.												■
זה הכלל: כל הגזלנים משלמין כשעת הגזלה.												■
עצים ועשאן כלים - אין, שיפן - לא, צמר ועשאן בגדים - אין, ליבנן - לא	אמרי:											◇
ורמינהו: גזל עצים ושיפן, אבנים וסיתתן, צמר וליבנן, פשתן ונקחו - משלם כשעת הגזלה												◇
תנא דידן קתני שינוי דרבנן דהדרא, וכל שכן שינוי דאורייתא, עצים ועשאן כלים - בעצים משופין, ומאי נינהו? נסרים, דשינוי דהדר לברייתא הוא, דאי בעי משליף להו, צמר ועשאן בגדים - בצמר טווי, דשינוי דהדר לברייתא הוא, דאי בעי סתר ליה, וכל שכן שינוי דאורייתא ותנא ברא, שינוי דאורייתא קתני, ושינוי דרבנן לא קתני.	אביי:											◇
תנא דידן נמי שינוי דאורייתא קתני, עצים ועשאן כלים - בוכאני, דהיינו שיפן, צמר ועשאן בגדים - נמטי, דהיינו שינוי דלא הדר.	רב אשי:											◇
וליבון מי הוי שינוי?												?
לא הספיק ליתנו לו עד שצבעו - פטור, לבנו ולא צבעו - חייב	ורמינהו:											◇
לא קשיא: הא רבי שמעון, הא רבנן	אביי:											!
גזוז, טוואו וארגו - אין מצטרף	דתניא:											!
לבנו - רבי שמעון אומר: אין מצטרף	[רבי שמעון]											◇
מצטרף.	הכמים:											◇
הא והא רבי שמעון, ולא קשיא: הא דנפציה נפוצי, הא דסרקיה סרוקי.	רבא:											!
הא דחוריה חוריי, הא דכבריה כברוי.	רבי חייה בר אבין:											!
השתא יש לומר צבע לרבי שמעון לא הוי שינוי, ליבון הוי שינוי?												?
גזו ראשון ראשון וצבעו, ראשון ראשון וטוואו, ראשון ראשון וארגו - אין מצטרף	דתניא: [ת"ק]											◇
צבעו - מצטרף	רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון:											◇
לא קשיא: הא רבנן אליבא דר"ש, הא ר"ש בן יהודה אליבא דר"ש.	אביי:											!
לעולם לא פליגי רבנן עליה דרבי שמעון בן יהודה, ושאני צבע, הואיל ויכול להעבירו ע"י צפון, וכי קתני התם לא הספיק ליתנו לו עד שצבעו - פטור, ואוקימנא כדברי הכל - בקלא אילן, דלא עבר.	רבא:											!
ר' שמעון בן יהודה ובית שמאי ור' אליעזר בן יעקב ור"ש בן אלעזר ורבי ישמעאל, כולוהו סבירא להו: שינוי במקומו עומד.	אביי:											■
רבי שמעון בן יהודה												^
הא דאמרן.												!
ב"ש מאי היא?												^
נתן לה חטין באתננה ועשאן סולת, זיתים - ועשאן - שמן, ענבים - ועשאן יין, תני חדא: אסור	דתניא:											!
מותר	ותניא אידך:											!
בית שמאי אוסרין, וב"ה מתירין.	ואמר רב יוסף, תני גוריון דמאספורק:											!
מאי טעמיה דבית שמאי?												^
אמר קרא: (דברים כ"ג) גם שניהם - לרבות שינויהם.	[בית שמאי]											!
ובית הלל?												?

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-הגזול עצים		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אמר קרא: הם - ולא שינוייהם.	[בית הלל]	!										◇	ד.ד.		
ובית שמאי הא כתיב הם		?											ד.ד.		
ההוא מיבעי ליה: הם - ולא ולדותיהם.	[בית שמאי]	!											ד.ד.		
ובית הלל?		?											ד.ד.		
תיתי שמעת מינה: הם - ולא שינוייהם, הם - ולא ולדותיהם.	[בית הלל]	!											ד.ד.		
ובית הלל נמי הכתיב גם		?											ד.ד.		
גם לב"ה קשיא.		■											ד.ד.		
רבי אליעזר בן יעקב מאי היא?											^		ד.ד.		
הרי גזול סאה של חטין, טחנה, לשה ואפאה והפריש ממנה חלה, כיצד מברך? אין זה מברך אלא מנאץ, ועל זה נאמר: (תהלים י') בוצע ברך נאץ ה'.	דתניא, ר' אליעזר בן יעקב:										!	■	◇	ד.ד.	
ר' שמעון בן אלעזר מאי היא?												^	ד.ד.		
כל שבה שהשביח גזלן - ידו על העליונה, רצה - נוטל שבתו, רצה - אומר לו הרי שלך לפניך.	דתניא, כלל זה אמר ר' שמעון בן אלעזר:											!	■	◇	ד.ד.
מאי קאמר?											^	!	ד.ד.		
ה"ק: השביחה - נוטל שבתו, כחש - אומר לו הרי שלך לפניך, דשינוי במקומו עומד.	רב ששת:										!	!	◇	ד.ד.	
אי הכי, אפילו השביח נמץ		?									!		ד.ד.		
מפני תקנת השבים.	אמרי:	!									!		◇	ד.ד.	
ר' ישמעאל מאי היא?												^	ד.ד.		
מצות פאה להפריש מן הקמה, לא הפריש מן הקמה - מפריש מן העומרים, לא הפריש מן העומרים - מפריש מן הכרי עד שלא מרחו, מרחו - מעשר ונותן לו	דתניא: [ת"ק]										!	■	◇	ד.ד.	
אף מפריש מן העיסה ונותן לו.	משום ר' ישמעאל אמרו:										!	■	◇	ד.ד.	
איכפל כל הני תנאי לאשמועינן כב"ש?	רב פפא לאביי:											?	◇	ד.ד.	
הכי קאמרי: לא נחלקו בית שמאי וב"ה בדבר זה.	א"ל: [אביי]											!	◇	ד.ד.	
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמר רבי שמעון בן יהודה התם - אלא בצבע, הואיל ויכול להעבירו על ידי צפון ועד כאן לא קאמרי ב"ש התם - אלא לגבוה, משום דאימאסי ועד כאן לא קאמר ר' אליעזר בן יעקב התם - אלא לענין ברכה, משום דהוה ליה מצוה הבאה בעבירה ועד כאן לא קאמר ר"ש בן אלעזר התם - אלא בהכחשה דהדר ועד כאן לא קאמר ר' ישמעאל התם - אלא לענין פאה, משום דכתיב (ויקרא י"ט, כ"ג) תעזוב יתירא	רבא:											?	◇	ד.ד.	
וכי תימא, ליגמר מיניה												!	ד.ד.		
מתנות עניים שאני, כדבעי ר' יונתן												?	◇	ד.ד.	
מאי טעמא דר' ישמעאל? משום דקסבר שינוי אינו קונה, או דלמא בעלמא קסבר שינוי קונה, והכא משום דכתיב תעזוב יתירא?	דבעי ר' יונתן:										^	?	◇	ד.ד.	
ואם תמצי לומר, טעמא דר' ישמעאל משום דקסבר שינוי אינו קונה, תעזוב יתירא דכתב רחמנא למה לי?												?	◇	ד.ד.	
ותו, לרבנן תעזוב יתירא דכתב רחמנא למה לי?												?	◇	ד.ד.	
מבעי ליה לכדתניא:												!	ד.ד.		
המפקיר כרמו, והשכים לבקר ובצרו - חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ובפאה, ופטור מן המעשר.	[דתניא]											!	■	◇	ד.ד.
הלכה כרבי שמעון בן אלעזר.	רב יהודה אמר שמואל:												■	◇	ד.ד.
ומי אמר שמואל הכי?												?	ד.ד.		
אין שמין לא לגנב ולא לגזלן אלא לנוקין	והאמר שמואל:											?	■	◇	ד.ד.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-הגזול עצים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשלמא לרבא, דאמר: כי קאמר ר' שמעון בן אלעזר התם בהכחשה דהדר, לא קשיא, כי קאמר: הלכה כרבי שמעון בן אלעזר דשינוי במקומו עומד - בהכחשה דהדר, וכי קאמר שמואל התם: אין שמין לא לגנב ולא לגזול אלא לנזקין - בהכחשה דלא הדר אלא לאביי, דאמר: כי קאמר רשב"א - בהכחשה דלא הדר קאמר, מאי איכא למימר?											?	◇
אמרו הלכה כרבי שמעון בן אלעזר, וליה לא סבירא ליה.	אביי מתני הכי, אמר רב יהודה אמר שמואל:										!	◇
דבר תורה - גזילה הנשנתית חוזרת בעיניה, שנאמר: (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל, מכל מקום ואם תאמר: משנתנן משום תקנת השבים.	ר חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											◇
ומי אמר ר' יוחנן הכי?											?	
הלכה כסתם משנה	והאמר רבי יוחנן:										?	◇
לא הספיק ליתנו לו עד שצבעו - פטוך	ותנן:										?	◇
כגון שגזל עצים משופן ועשאן כלים, דהוה ליה שינוי החזור לברייתו.	אמר להו הוא מדרבנן ורבי יעקב שמיה, לדידי מפרשא לי מיניה דרבי יוחנן:										!	◇
הגולנין ומלוי ברבית שהחזירו - אין מקבלין מהן, והמקבל מהן - אין רוח חכמים נוחה הימנו.	תנו רבנן:											◇
בימי רבי נשנית משנה זו	רבי יוחנן:											◇
מעשה באדם אחד שבקש לעשות תשובה, א"ל אשתו: ריקה, אם אתה עושה תשובה, אפילו אבנט אינו שלך ונמנע ולא עשה תשובה באותה שעה אמרו: הגולנין ומלוי רביות שהחזירו - אין מקבלין מהם, והמקבל מהם - אין רוח חכמים נוחה הימנו.	דתניא:											◇
הניח להם אביהם מעות של רבית, אע"פ שהן יודעין שהן רבית - אין חייבין להחזיר	מיתבי:										?	◇
אינהו הוא דלא, הא אביהם חייב להחזיר											?	
בדין הוא דאביהם נמי אינו חייב להחזיר, והא דקתני בדידהו? משום דקא בעי למתני סיפא:											!	◇
הניח להם אביהם פרה וטלית וכל דבר המסויים - חייבין להחזיר מפני כבוד אביהם, תנא רישא נמי בדידהו.	[סיפא]										!	◇
ומפני כבוד אביהם חייבין להחזיר? אקרי כאן (שמות כ"ב) ונשיא בעמך לא תאור, בעושה מעשה עמך											?	◇
בשעשה תשובה	כדאמר רב פנחס:										!	◇
הכא נמי בשעשה תשובה.											!	
אי עשה תשובה, מאי בעי גביה? איבעי ליה לאהדורי?											?	
שלא הספיק להחזיר עד שמת.											!	◇
הגולנים ומלוי ברבית אע"פ שגבו - מחזירין	תא שמע:											◇
גולנין מאי שגבו איכא? אי גזול - גזול, ואי לא גזול - לא גזול											?	◇
אלא אימא: הגולנין, ומאי ניהו? מלוי רביות, אע"פ שגבו - מחזירין												◇
מחזירין ואין מקבלין מהם.	אמרי:										!	◇
אלא למה מחזירין?											?	
לצאת ידי שמים.											!	◇
הרועים, והגבאין, והמוכסין - תשובתן קשה, ומחזירין למכירין	ת"ש:											◇
מחזירין ואין מקבלין מהם.	אמרי:										!	◇
ואלא למה מחזירין?											?	
לצאת ידי שמים.											!	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראיה-proof</p>
--	---

בבא קמא-הגזול עצים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי, אמאי תשובתן קשה?												צד:
ושאין מכירין - יעשה בהן צרכי ציבור	ועוד, אימא סיפא:											צד:
בורות, שיחין ומערות	ואמר רב חסדא:											צד:
אלא לא קשיא: כאן קודם תקנה, כאן לאחר תקנה.												צד:
בשאין גזילה קיימת	והשתא דאמר רב נחמן:											צד:
אפילו תימא אירי ואידי לאחר תקנה, ולא קשיא: כאן בגזילה קיימת, כאן בשאין גזילה קיימת.												צד:
והא אבנט, דגזילה קיימת היא												צד:
מאי אבנט? דמי אבנט.												צד:
וכל היכא דגזילה קיימת, לא עבוד רבנן תקנתא? והרי מריש דגזילה קיימת היא												צד:
על המריש הגזול שבנאו בבירה - שיטול דמיו, מפני תקנת השבים	ותנן:											צד:
שאני התם, דכיון דאיכא פסידא דבירה, שוויה רבנן כדליתא.												צד:
גזל פרה מעוברת וילדה וכו'.												צד:
הגזול רחל וגזוה וילדה - משלם אותה ואת גיזותיה ואת ולדותיה, דברי רבי מאיר	תנו רבנן: [רבי מאיר]											צד:
גזילה חזרת בעיניה	רבי יהודה:											צד:
רואין אותה כאילו היא שומא אצלו בכסף.	רבי שמעון:											צד:
מאי טעמיה דרבי מאיר? משום דקסבר שינוי במקומו עומד, או דילמא בעלמא שינוי קונה, והכא קנסא הוא דקא קניס?	איבעיא להו:											צד:
למאי נפקא מינה?												צד:
להיכא דכחשא מכחש												צד:
גזל בהמה והזקינה, עבדים והזקינה - משלם כשעת הגזילה	תא שמע: [ת"ק]											צד:
בעבדים - אומר לו הרי שלך לפניך	רבי מאיר:											צד:
ואילו בהמה - כשעת הגזילה												צד:
ואי סלקא דעתך סבר רבי מאיר שינוי במקומו עומד, אפי' בהמה נמי?												צד:
אלא לאו ש"מ: קסבר ר' מאיר שינוי קונה, והכא קנסא הוא דקא קניס.												צד:
רבי מאיר לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי שינוי אין קונה, ואפילו בהמה נמי, אלא לדידכו דאמריתו שינוי קונה, אודו לי מיהת בעבדא דכמקרקעי דמי, וקרקע אינה נגזלת ואמרי ליה רבנן: לא, עבדא כמטלטלי דמי.	אמרי:											צד:
לצבוע לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - ר' מאיר אומר: נותן לו דמי צמרו	ת"ש: [רבי מאיר]											צד:
דמי צמרו אין, דמי צמרו ושבחו לא, ואי סלקא דעתך סבר רבי מאיר שינוי אין קונה, דמי צמרו ושבחו בעי למיתב ליה												צד:
אלא לאו ש"מ: קסבר ר"מ שינוי קונה, והכא קנסא הוא דקא קניס, שמע מינה.												צד:
הא לא איבעי לן	איכא דאמרי:											צד:
גזל פרה והזקינה, עבדים והזקינה - משלם כשעת הגזילה, דברי רבי מאיר	מדאפיך רב ותני: [רבי מאיר]											צד:
בעבדים - אומר לו הרי שלך לפניך	[הכמים]											צד:
ודאי לרבי מאיר שינוי קונה, והכא קנסא הוא דקא קניס ליה, כי קא איבעי לן - הכי איבעי לן: כי קא קניס במזיד, אבל בשוגג לא קניס, או דילמא אפי' בשוגג נמי קניס?												צד:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-הגזול עצים		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
חמשה גובין מן המחוררין, ואלו הן: פירות, ושבה פירות, והמקבל עליו לזון בן אשתו ובת אשתו, וגט חוב שאין בו אחריות, וכתובת אשה שאין בה אחריות	תא שמע:										!	◇		
מאן שמעת ליה דאמר אחריות לאו טעות סופר הוא? רבי מאיר											!	◇		
פירות ושבה פירות שבה פירות	וקתני:										!			
היכי דמי?											^	!		
כגון שגזל שדה מחבירו ומכרה לאחר והשביחה, והרי היא יוצאה מתחת ידו, כשהוא גובה - גובה את הקרן מנכסים משועבדים ואת השבה מנכסים בני חורין, דאתא בעל ארעא ושקיל ארעיה ושביחיה											!	!		
מאי לאו בעם הארץ, דלא ידע דקרקע נגזלת או אינה נגזלת, ואפי' הכי קאתי בעל קרקע ושקיל לארעא ושביחה, ושמע מינה: בשוגג נמי קניס.											!	◇		
לא, בלוקח תלמיד חכם וידע.	אמרי:										⚡	◇		
לצבוע לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - ר' מאיר אומר: נותן לו דמי צמרו	תא שמע: [רבי מאיר]										!	◇		
דמי צמרו אין, דמי צמרו ושבו לא											■	!		
ואי סלקא דעתך בשוגג נמי קניס, דמי צמרו ושבו בעי למיתבא ליה, אלא לאו ש"מ: במזיד קניס, בשוגג לא קניס, ש"מ.											!	◇		
גזילה חזרת בעיניה	רבי יהודה:											■	<	
רואין אותה כאילו היא שומא אצלו בכסף.	רבי שמעון:												■	<
מאי בינייהו?												⚡		
בשבח שעל גבי גזילה קמפלגי	רב זביד:											!	◇	
דנגזל הוי	רבי יהודה סבר:										◆	!	◇	
דגזלן הוי	רבי שמעון סבר:										◆	!	◇	
דכ"ע - שבה שעל גבי גזילה דגזלן הוי, והכא למחצה, לשליש ולרביע קמפלגי	רב פפא:											!	◇	
שבח שעל גבי גזילה כוליה דגזלן הוי	רבי יהודה סבר:										◆	!	◇	
למחצה, לשליש ולרביע הוא דשקיל גזלן.	רבי שמעון סבר:										◆	!	◇	
גזל פרה ונתעברה אצלו וילדה, רחל ונטענה אצלו וגוזה - משלם כשעת הגזילה	תנן:											⚡	◇	
ילדה - אין, לא ילדה - הדרא בעינא												⚡		
בשלמא לרב זביד דאמר שבה שעל גבי גזילה דנגזל הוי לר' יהודה, הא מני? רבי יהודה היא, אלא לרב פפא דאמר דגזלן הוי, הא מני? לא רבי יהודה ולא ר"ש												⚡	◇	
הוא הדין אפילו לא ילדה נמי כשעת הגזילה הוא דמשלם, והא דקתני ילדה? אידי דנסיב רישא ילדה, נסיב סיפא נמי ילדה.	אמר לך רב פפא:											!	◇	
תניא כוותיה דרב פפא:												■		
רואין אותה כאילו היא שומא אצלו בכסף למחצה, לשליש ולרביע.	רבי שמעון:											■	■	
לר' שמעון דאמר למחצה, לשליש ולרביע הוא דשקיל גזלן, כי מסלקינן ליה - בדמי מסלקינן ליה, או דילמא מברשא שקול?	רב אשי: כי הוינן בי רב כהנא, איבעיא לן:											^	◇	
ופשטנא מהא דאמר רב נחמן אמר שמואל:												!		
שלשה שמין להן השבח ומעלין אותן בדמים, ואלו הן: בכור לפשוט, ובעל חוב ללוקח, ובעל חוב ליתנומים.	[רב נחמן אמר שמואל]											!	◇	
מי אמר שמואל: בעל חוב ללוקח יהיב ליה שבה?	רבינא לרב אשי:											⚡		
בעל חוב גובה את השבח	והאמר שמואל:											⚡	◇	
לא קשיא: כאן בשבח המגיע לכתפים, וכאן בשבח שאין מגיע לכתפים.	א"ל: [רב אשי]											!	◇	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement-מימרא ; קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה
--	---

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול עצים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממרא												
והא מעשים בכל יום, וקא מגבי שמואל אפי' שבח המגיע לכתפיהם	אמר ליה: [רבינא]	ז										
לא קשיא: הא דמסיק ביה כשיעור ארעא ושבחה, הא דלא מסיק ביה אלא כשיעור ארעא.	א"ל: [רב אשי]	!										צה:
הניחא למאן דאמר: אי אית ליה זוזי ללוקח לא מצי מסלק ליה לבעל חוב - שפיר, אלא למ"ד: אי אית ליה זוזי ללוקח מצי מסלק ליה לבעל חוב, לימא ליה: אי הווי לי זוזי הווי מסלקינא לך מכוליה ארעא, השתא הב לי גריוא דארעא שיעור שבחא?	אמר ליה: [רבינא]	ז										צה:
הכא במאי עסקינן - כגון דשויה ניהליה אפותיקי, דאמר ליה: לא יהא לך פרעון אלא מזה.	אמר ליה: [רב אשי]	!										צו.